

[Poul Schlüter]

tag dog og visk tavlen ren for alle gamle ØD-planer, og lad os begynde forfra med henblik på at få udarbejdet, for vores skyld gerne en række recepter og metoder, som kan føre til, at vi får en udbredelse af ejendomsretten til stadig flere medlemmer af det danske samfund. Men det må være uden central fond, og det må være på en sådan måde, at når vi udbreder ejendomsretten, så får hver enkelt mærkeseddel på det, hun eller han ejer, for så er det ejendomsret, og så giver det personlig tryghed, og så giver det privat uafhængighed. Visk tavlen ren, lad os begynde forfra fordomsfrit og lad os satse på en form for udbredelse af ejendomsret, som betyder noget for det enkelte menneske og for den enkelte familie og ikke bare for de store, stærke organisationer, som i forvejen i mange menneskers bevidsthed er spøgelse.

På ét område har vi jo egentlig allerede en ganske usædvanlig bred fordeling af ejendomsretten i det danske samfund. Jeg tænker på boligen, jeg tænker på den ting, som er karakteristisk for det danske samfund, at hos os bor en forholdsvis meget stor del af familierne og menneskene i en selvejede bolig. Det har der været lyst til i den danske befolkning, det er lykkedes, og det er en fornem ting, men det er også faldet regeringen stærkt i øjnene.

Jeg forstår åbningstalen som en bebudelse af, at regeringen vil invitere på en skattereform, hvor ikke mindst parcelhusets skattemæssige stilling bliver et kernepunkt. Det vil vi advare mod; pas nu på, at det ikke bliver en aktion mod familier, der hidtil selv har kunnet løse deres problemer. Hvis jeg kaster et blik tilbage på værdistigningsafgiften fra juli-august, tror jeg, den var blevet en katastrofe for titusinder af familier, som hidtil havde kunnet klare sig selv.

Jeg vil også føje til, at vi ikke synes, det lyder tilforladeligt, når regeringen siger, at man vil afskaffe fradragsreglerne for at få grundlag for lavere trækprocenter. Hvordan gik det med kildeskatten og alle de velsignelser, man bebudede den ville betyde? Der er ingen garanti, hvis man afskaffer fradragsreglerne, for, at vi får lavere trækprocenter, i alt fald ikke mere end 1 år. Tværtimod vil det kunne bane vejen for et højere direkte skattetryk. Fra konservativ side ønsker vi

ikke yderligere indkomstudjævning ad skattevejen. Vi er gået langt nok. Vi er måske gået for langt i det danske samfund ad den vej. Skab nu ikke i svære tider mere utryghed og slå nu ikke grundlaget i stykker for nye titusinder af familier, som hidtil har kunnet klare sig selv.

Vi tror, at dette folketingsår først og fremmest bør bruges til at rydde op og sætte på plads – og så for resten begrænse lovstoffet. En væsentlig del af den økonomiske politik er lagt fast i august og september måned. Der må være udsigt til et folketingsår, hvor vi koncentrerer os om andre emner også.

Ét, som sandelig trænger sig på, er energipolitikken. Hr. Erling Olsen, socialdemokratiets nye ordfører, som jeg byder velkommen, havde det udtryk i sin tale, at nu skulle vi ikke jage med beslutningen om kernekraft. Nu gad jeg nok se det menneske, som ville rejse sig op og sige, at hun eller han havde indtryk af, at socialdemokratiet havde haft hastværk i den sag. Det har jeg endnu ikke oplevet. Det ville også være uberettiget.

Vi mener i det konservative folkeparti, at det er skadeligt og farligt, at det danske samfund fortsat er ubesluttet i hele sin energipolitik. Vi har vedtaget en lang række mere eller mindre naturlige love om tilskud til energibesparelser og meget andet godt, men det er jo ejendommeligt, at når det drejer sig om den virkelig store beslutning, så skyder vi den endnu fra os. Intet samfund er så meget som det danske afhængigt af udenlandsk energiforsyning. Intet samfund vil kunne rammes så fatalt som det danske, hvis vi møder en ny krise i olieforbruget. For intet andet samfund er det mere nødvendigt at gennemføre delvis forsyning ved brug af kernekraftværker end vort. Og alligevel er vi landet, som udskyder og udskyder. Vi opfordrer regeringen til hurtigst tænkeligt at tilvejebringe et beslutningsgrundlag for folketingsåret, og vi er ikke i tvivl om konklusionen. Det danske folketingsår må beslutte sig for, at Danmark – i alt fald en årrække – dækker sit energibehov også med kernekraft. Hvis regeringen ikke vil fremsætte forslag, vil vi selv gøre det.

Et andet område, hvor det kan være på sin plads at rydde op, er alt i forbindelse med dansk uddannelsespolitik. Jeg tænker